

tallet her ønsker indført. Naar det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) drev det saa vidt, at han sagde, at Dommerne af Underklasserne nu ikke en Gang maatte sige et Pip inde i Retten og ikke spørge om noget, er det jo en fuldstændig Overdrivelse. Om de have Lyst til at pippe, ved jeg ikke, og det er vel heller ikke værd at beskæftige sig videre med det. Men at de have Ret til at spørge Auditøren er klart nok, og den Ret tages jo ikke fra dem.

Det samme Mindretal vil have, at Defensor skal tiltræde før Forhørets Slutning, og foreslaar en Bestemmelse dels derom, dels om, at Defensor skal beskikkes en arresteret osv. Her kan jeg fuldtud henholde mig til de Bemærkninger, det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Deuntzer) gjorde. Ingen vil beskylde dette ærede Medlem for, at han fremsatte den for at være Ministeriet behagelig eller for at være Flertallet i Landstinget behagelig; han havde saamænd ikke behøvet at tage Reservation i den Henseende. Men netop fordi vi vide det, lægge vi maaske nok saa megen Vægt paa hans Udtalelser, og de vare klare og tydelige. De synes mig meget overbevisende, og jeg forstaar ikke — idet jeg forudsætter, at han har udtalt det samme i Udvalget —, at han ikke allerede der har overbevist Mindretallet. Det vilde efter min Mening være meget forkert, om vi vilde tage et saa stort og vigtigt Principsspørgsmaal ud fra Arbejdet paa den almindelige Retsreform for at indføre det i denne lille Reform og faa det afgjort her. Jeg tror, vi herved vilde gribe meget uheldigt ind i det Arbejde, der allerede ligger for i det andet Ting, og som forhaabentlig snart kommer herved. Dernæst tror jeg ogsaa, at det rent praktisk vilde være uheldigt, om man indførte det blot paa dette begrænsede Omraade, Juristerne ere slet ikke vant til at arbejde under de Vilkaar, det vilde blot volde adskillig Vaklen, adskillig Vanskelighed alene at indføre det her. Men Hovedmomentet ligger dog i de Indvendinger, det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds fremførte mod Mindretallets Ændringsforslag.

Noget lignende gælder Forslaget om Højesteret som Appelinstant. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) sagde, at Ministeren har jo selv en Gang stillet det samme Forslag om Højesteret som Appelinstant. Det ærede Medlem maa dog erindre, at det Forslag, jeg i sin Tid stillede derom, gik ud paa, at

Højesteret samtidig skulde omdannes saaledes, at der i disse Sager tiltraadte to Generaler, i alt Fald to højere Officerer. Altsaa, jeg forudsatte, at Højesteret skulde omdannes i de Tilfælde, hvor den skulde være militær Appelinstant. Der er to Vanskeligheder, som gøre, at man ikke kan tage Højesteret til Appelinstant, og de ere meget væsentlige. Den ene er den, at Højesteret upaatvivlelig har fuldt op af Arbejde, saa meget, at de have travlt nok med at overkomme alt det, de have. Vilde man nu her give dem en hel Række Sager yderligere, maatte man sikkert foretage en Reform af selve Højesteret. Jeg er saaledes ikke sikker paa, at det vilde være tilstrækkeligt, at man gav den to Dommere mere. Jeg ved ikke, om Højesteret kan bestille mere, om den fik to Mand til. Man maatte maaske saa snarere have en hel Reform med Deling af Højesteret, men det skal jeg ikke komme ind paa, det ligger ganske udenfor mit Arbejdsomraade og udenfor denne Sags Rammer. Det er den ene Grund, hvorfor det er vanskeligt at gøre Højesteret til Appelinstant, og det er den væsentligste; men dertil kommer ogsaa — hvad jeg nu har maaske ikke saa lidt mere Øje for end i 90-erne —, at mange Sager jo kunne komme til at ligge længe i Højesteret, inden de blive afgjorte, fordi Højesteret har saa mange Sager. De militære ere ikke tjente med at have deres Sager liggende der i Maaneder, inden de blive afgjorte, og den civile Befolkning er heller ikke tjent dermed, fordi mange af disse Sager gælde de værnepligtige, som ligge inde, saa vedkommende maaske slet ikke kan komme hjem, fordi han har en Sag for Højesteret, der skal ligge i Maaneder. Det er derfor ikke heldigt at foreslaa Højesteret som Appelinstant, og derfor har jeg foreslaaet den her nævnte Appelinstant.

Allerede ved første Behandling udtalte jeg mig for at kunne imødekomme de Ønsker, som bleve fremsatte af den ærede Ordfører, om at tage en juridisk Dommer mere end foreslaaet. Naar jeg dog havde Betænkelighed derved, var det, fordi jeg var ængstelig for, at Højesteret muligvis ikke kunde afgive saa mange Dommere. Det har ogsaa siden vist sig ved Forespørgsel fra mig til Højesterets Justitiarius, at man ikke har ment at kunne afgive mere end to under de nuværende Forhold. Det ere vi jo komne over ved, at Udvalget har været enig med mig i, at saa kunde vi tage en Mand fra den kgl. Landsøver- samt Hof- og Stadsret i København, men jeg er